

ЯВОР ЦАНЕВ
МОРЕ ОТ МЕЧОВЕ

chitanka.info

„... битката продължавала с години... нови войни с още по-велики мечове пристигали... а долината вече тънела в кръв и тела, биещите се газели в тях, стъпвали върху тях, падали и стенели, умирали бързо или в страшни мъки...“

„... битката не спирала... долината била отдавна запълнена с телата на убитите, някъде дълбоко долу те гниели и я превръщали в море от мъртъвци...“

„... и дошъл Краят на историята...“

из свитъците „Легенда за Мъртвото море“

Вятърът носеше послание за смърт.

Това не беше зловонна миризма на разложение, тътен от битка или предчувствие за гибел. Не приличаше по нищо на това, което привлича лешоядите. Не беше и изтръпващото усещане за близостта на пируващи червеи. Нито застрашителната черна сянка в съзнанието на всеки смъртен.

Вятърът носеше истинско послание за смърт.

Брулеше лицата им и ги караше да присвиват очи, подмяташе косите им и рошеше брадите. Вдигаше прах от земята и го запращаше по тях. На моменти се усиливаше дотолкова, че едва успяваха да крачат срещу него. Доспехите им отдавна не лъщяха, а бяха добили цвета на земята, сякаш се опитваха да предпазят още по-добре хората, сливайки ги с околния свят... но посланието на вятъра се вливаше в мислите. Толкова осезаемо усещане за смърт, огромна и натрупана, напластена, гъста и плътна, невидима, но дишаща с вятъра и съвсем близка.

Докато крачеха безмълвно, оръжията им подрънкваха, но този звук не ги окуражаваше. Конете бяха останали далеч назад и вероятно костите им вече белееха, разхвърляни по камънаците. Трябваше най-после да са стигнали, но ето че само вятърът се носеше в безжизнения пейзаж, от два дни нямаше нито едно живо същество, което да издаде

по някакъв начин присъствието си. Само те тримата, като нелепи късчета живот в отдавна мъртъв свят.

Най-едрият спря и обърна гръб на вятъра. Другите се доближиха и направиха допълнителен заслон с телата си. Сега усещането за смърт сякаш запълзя по гръбовете им с безброй мъхнати пипалца, пускащи тънки лепкави нишки от заплаха.

Разтвори свитъка и помълча, с поглед в него.

После го нави и прибра, погледна спътниците си и се прокашля:

— Трябва да е тук. Мъртвото море трябва да е съвсем близо, усещам го с всяка част от тялото си, с всяка глътка въздух, която вдишвам...

Другите двама поклатиха глави в знак на съгласие.

— Хайде, още малко, после ще починем повече — допълни и отново срещнаха с лица вятъра.

Само след около хиляда крачки разбраха, че легендата за Мъртвото море е съвсем истинска, че не са изминали целия път напразно и са успели да разчетат правилно свитъците. Защото то се широка пред тях.

Безброй ризници, щитове, шлемове, всякакви части от тях и мечове, страшно много мечове, немислимо количество мечове, изпълващо всичко пред погледа наистина като море, защото никой не можеше да каже каква е дълбочината, която всичкият този метал е запълнил. Несъмнено това беше Мъртвото море от свитъците и легендата. Те наистина очакваха да намерят нещо неவிжданo и епично, но гледката пред тях излизаше далеч извън границите на въображението им. Повърхността бе ръбата от всички тия остриета и стърчащи части, но с времето те бяха добили еднакъв цвят, почти без никаква разлика в оттенъка и това засилваше усещането, че си на бряг и пред теб е застинало омагьосано ръждиво море.

Приблжиха и благоговейно опряха по едно коляно в камъните досами началото на това внушително море от мечове. Отстрани приличаха на воители, коленичили за встъпване в рицарство. Гърдите им се изпълваха със задъхващо възхищение и дори вятърът не можеше да накара очите им да се извърнат от гледката. Нямаше друго място на света, което да привлича толкова фантазиите на истинския боец,

колкото Мъртвото море от легендата... Легендата, която се оказва действителност. Тук лежаха доспехите на велики мъже, мечове, чиито имена будеха уважение и страхопочитание, усещаше се присъствието на магия... но най-силно бе изпълващото послание за смърт. Сега виждаха откъде го събира и носи вятърът, разбираха какво представлява пепелякът, който покрива всичко наоколо, забива се в порите и влиза в очите, полепва по доспехите им... Защо усещането за смърт е толкова силно и властно тук.

— Прах при прахта... — прошепна водачът.

— Прах при прахта — като двойно ехо повториха останалите.

В мислите им годините след страховитата битка сякаш се гонеха, безкрайните купища трупове гниеа и се разлагаха, изсъхваха от вятъра и слънцето, стопяваха се като тленни свещи, а костите им оставаха — никому ненужни фитили... Следваха нови години, още утрини и залези, ветрове и време... купища време... много, много време... за да превърне всичко това в прахоляк, да опразни доспехите от плътта като мъртви черупки. Вятърът да свири и вие в ризниците и шлемовете, да ги опразва от последните пращинки спомени за живот...

— Толкова отдавна е било, че от хората не е останало друго, освен този прахоляк — проговори единият. — Сякаш виждам как купищата мечове и доспехи са се слягали, докато вятърът е отвявал останките на великите воители...

Другите гледаха в транс стърчащите остриета, по които не бе ясно колко ръжда и колко кръв са се смесили, колко слава и величие са се запечатали. Само тази тежка и смазваща съзнанието картина на отдавнашна и невидима смърт, напластена с векове и разнесена наоколо, ги потискаше. Величието на оръжията оставаше на заден план — като зад воал от задгробни стенания.

Накрая водачът се надигна, като взе в ръката си един от мечовете. Изправи острието нагоре и огледа подбития от удари метал. В съзнанието му зашептяха глъхнещи думи:

„Аз съм Мечът на Непокорния, не се спирам пред нищо, вървя напред и побеждавам, а моят повелител е великият Ируан-грин... не ме докосвай, страннико!“.

Воинът, изненадан, хвърли меча, а той издаде метален звук и отскочи, удряйки се в стоманеното море. Другите стреснато погледнаха натам. Мечът издаде още няколко подрънкващи звука, докато се намести между останалите.

— Омагьосани мечове! Наистина има омагьосани мечове тук! — развълнуван обяви водачът. Наведе се и взе друго оръжие, издигна го над себе си и зачака, но съзнанието му не бе докоснато от шепот на магия. Заеха се трескаво да избират от камарата меч след меч и да го задържат за миг в ръцете си, докато един от тях извика:

— Ето!

Погледнаха го, а той сияеше, сякаш острието не бе покрито с ръжда, а хвърля отблясъци по лицето му. Устните му леко се помръдваха в гъстата брада и те разбраха, че неволно повтаря думите, които чува в главата си.

— Мечът на Безликия Глор — каза на глас — някога е сеел смърт и носил победи за великия магьосник.

— Безликия Глор? Никога не съм чувал за него.

— Погледни само — водачът направи широк жест с ръка, — пред нас има море от мечове... всеки един от тях е бил в ръката на воин... нима е възможно да си чувал имената им след толкова векове? Да ги отделяме, тия с магиите, а после от тях ще изберем оръжие, подходящо за всеки от нас — вдигна от камарата друг меч, но след малко го захвърли настрани. Със следващия обаче имаше късмет. Съскащ глас се плъзна като змия в мислите му:

„Аз съм Мечът на Короната, предаван съм от крале на крале, докато ме държиш, не ще заспиш... спасил съм не един владетел от среднощно коварство... стисни ме добре в ръцете си и чакай в мрака“.

— Мечът на Снежния воин! — извика няколко крачки по-натам най-младият. В ръцете му оръжието изглеждаше леко странно, покрито с ръждиви кристали, които вероятно някога са били съвсем бели или ледено-прозрачни.

— Къде ли е самият Снежен воин сега... — замислено попита на глас водачът. Идеята, че всички, участвали в страховитата битка, са

разнесени от вятъра надалеч, носят се като фина пепел наоколо, полепват и дори някаква част от тях вече са вдишали, го накара да потръпне. Усещането за смърт не беше намалало ни най-малко, напротив — сякаш се сгъстяваше около тях с укротяването на вятъра. Той действително бе намалил и вече не брулеше толкова безмилостно лицата им.

Продължиха да се движат по повърхността на това невероятно море, като вземаха в ръцете си всеки меч, който им изглеждаше по-особен, дали по форма, дали като размер, или когато им се струваше, че излъчва магия. Повечето захвърлени ръждиви оръжия бяха обикновени, въпреки че някои от тях със сигурност струваха състояния, дори само заради изработката, и бяха истински съкровища. Това си личеше, въпреки всички години, през които бяха лежали недокоснати тук.

Сега смелостта да предприемат далечното пътуване и да опитат да докажат съществуването на Мъртвото море, както и да потвърдят поне част от древната легенда, ги възнаграждаваше. Въпреки че бяха изгубили конете, те можеха да нарамят по няколко меча, дарени с магия, и да поемат обратния път. Винаги щяха да успеят да се върнат пак, щом веднъж бяха стигнали дотук. Мечовете щяха да ги направят силни и да подчинят всеки, който се опита да се изпречи на пътя им. Само трябваше да изнамерят възможно по-могъщи и непобедими оръжия, с които да се върнат. Останалото щеше да е лесно. Пустинните каменисти земи наоколо сами пазеха от неприятели и врагове.

Бедата ги застигна само час по-късно, когато най-младият от тях измъкна от камарата внушителен меч за две ръце. Дължината му бе почти колкото човешки бой и когато го вдигна пред себе си, лицето му се промени. Скулите му изпъкнаха, а кожата се опъна, сякаш препуска с невероятна скорост на гърба на чистокръвен жребец.

Водачът забеляза промяната, макар че бе на двайсетина крачки от него. Тъкмо щеше да попита какво става, когато воинът раззина уста и изрева: „*Мечът на яростта!*“.

Господи, пробяга в съзнанието на водача, та за този меч се носят легенди... мечът, който обсебва и те прави истинска машина за убиване!

В този момент младият се засили срещу него, без да се пази от стърчащите жезла и остриета. Цяло чудо бе, че не се наниза на някое от тях, а водачът успя само да вдигне най-близкия меч, за да посрещне нападението. Стотаната избухна в искри, когато остриетата се срещнаха, обикновеният меч се пръсна на парчета и едното от тях го одра по бузата. Третият от групата се появи в гръб на младия и се метна на раменете му, като опита да му попречи да движи ръцете си. Заклатиха се като в тронав танц, а водачът грабна нов меч и замахна.

Този път острието не се счупи, а Мечът на яростта сякаш натеза в ръцете на младежа. Последва още един страхотен удар, съвсем близо до предпазителите и дръжката, така че оръжието да отхвърчи настрана. Падна в ръждивото море с цялата си тежест и дължина и не мръдна, сякаш полегна в правен за него калъф.

Водачът погледна към другите.

Младият бе пребледнял, явно тъкмо осъзнаваше какво се е случило, а другият още го бе прегърнал през ръцете, като го стискаше и почти не му даваше да диша.

— По дяволите! — изруга водачът.

— Не знам как стана — задъхан заяви младият.

— Как не се сетих преди! Изглежда всичко в легендата е вярно!

— Не е легенда... — пускайки младежа, заяви третият войн.

— Какво? — погледнаха към него и двамата.

— Летопис е... хроника... писана е от някой, който е оцелял или е бил свидетел на битката...

Стояха все още задъхани и под напрежение. Имаше право, щом всичко се оказва вярно, това не е никаква легенда, а самата истина. Описана в свитъците.

— Но ако е вярно, битката е продължила с години... кой може да я опише и да оцелее? — младият разтриваше китките си. Последният удар, с който избиха Мечът на яростта от ръцете му, не ги бе пожалил.

— Ето какво ще направим — прекъсна мислите му водачът, — само един ще събира мечовете. Другите двама ще са готови да го предпазят от нещо като... това преди малко. Ще подберем колкото можем и поемаме обратно. Не ми се рискува да ноцуваме тук.

Двамата го гледаха и личеше, че са съгласни.

Попаднаха на Мечът на Изора (каквото и да означаваше това) и Мечът на Трите Сиви („аз съм Мечът на Трите Сиви, ползвай мъдро силата ми“), след това дълго време мечовете бяха без магия, докато не попаднаха на дръжка от меч, която понечиха да бутнат встрани, за да измъкнат друг отдолу. Още като я докосна с ръка, в съзнанието на водача блесна светкавица, която сякаш изписа в мрака на черепа му думите: *Невидимото острие*. За момент чак очите му запариха, после думите изчезнаха, а той внимателно вдигна дръжката. Наистина тежеше много повече от една дръжка на меч. Двамата го гледаха отстрани внимателно, като следяха движенията му.

— Невидимото острие — това ми каза — обясни той и прокара ръка там, където би трябвало да е то. Усети твърдост и хлад. Въобще не се виждаше, можеше само да си представи каква изненада носи в битка такова оръжие.

— Е? — подхвърли младият.

— Наистина е с невидимо острие... цял меч е... — подаде го внимателно, за да го отделят при другите мечове с магия. Чувстваше се крайно уморен, въпреки възбудата, че са намерили Мъртвото море, и всичко случило се по-късно. Вятърът съвсем се бе укротил, а светлината бе омекнала. Можеха да загубят години във вадене на мечове, след като това е било долина и дълбоко надолу не е ясно какви други съкровища и трофеи крие. В цялото изобилие, нямаше да им е никак лесно да изберат мечове, винаги щеше да има някой по-особен от другите.

— Мисля, че е достатъчно — заяви водачът и тръгна заедно с тях към „брега“, където бяха отделили мечовете с магии. Някъде зад гърбовете им слънцето вече се спускаше, а полъхът на въздуха носеше хлад. Бяха свикнали с усещането за всепоглъщаща смърт, което се бе разсеяло донякъде от вълнението да вадят омагьосани мечове от „морето“.

Застанаха до камарата, която бяха отделили и младият се подсмихна:

— Сега кой меч с каква магия беше... не ги запомних всичките.

— Като го хванеш и разбираш — леко развеселен, отвърна другият, а водачът заяви:

— Този с невидимото острие е за мен, изберете и вие по един, после пак аз и така, докато ги разпределим.

— Чакайте, а този меч кой го сложи тук? — изведнъж забеляза младият.

Погледнаха към камарата и видяха от нея да стърчи една добре запазена дръжка, по която нямаше полепнала пепел и изглеждаше съвсем различно. Спогледаха се. Наоколо нямаше никой, така че би трябвало някой от тях да е оставил меча сред другите.

— Не си спомням такъв меч — каза водачът, — освен ако не се е почистил от собствената си магия...

— Да, по дяволите! — изсумтя младият.

Третият се наведе и хвана дръжката. Изтегли острието, което беше с нормална дължина, но също бе почистено. Не лъщеше, но по него нямаше и следа от ръжда или пепеляк. Хвана го с две ръце и обърна острието с широката част към лицето си. Върху мътната повърхност дори се виждаше как се отразява силуетът му.

По метала пробягаха ситни букви, като мравешки сенки, като бързаци безплътни стоножки. Тилът му настръхна, защото не бе виждал такива букви, не познаваше тази азбука, но те успяваха да му говорят по някакъв безумно болезнен начин, като изгаряха очните му дъна, а не разрешаваха да отмести поглед оттам. Ръцете му се стегнаха сами около дръжката, беше сигурен, че чак кокалчетата му са побелели. Непознатите знаци дълбаеха в мислите му нови мисли, откъсваха го от собствените му възприятия и го превземаха:

Крайт на историята.

— Крайт на историята — не осъзна, че го изрича на глас.

— Какво? — глухо попита водачът и забеляза промяната, но не успя да реагира, защото мечът се извъртя светкавично и се заби в гърдите му. През острието в него се вляха сенчести дихания и от тях го заболя много повече, отколкото от разкъсването на плътта.

Крайт на историята.

Думите отекнаха и се разпиляха из тялото му.

Крайт на историята.

Младият направи крачка назад и се препъна, но запази равновесие. Хвана един меч от камарата и се приготви да се отбранява, а в съзнанието му изплуваха думите:

Аз съм Мечът на Безликия Глор...

Острието летеше към него и той препречи пътя му с оръжието на Безликия Глор. Металът изчатка и двете остриета сякаш за миг се залепиха едно за друго от магиите си. От единия меч към другия плъзнаха мравешките думи, заиграха по метала и в миг го почистиха от ръждата. Младият воин смаян видя това, след което ослепяваща болка задълба в очните му дъна и изписа с магически слова: *Краят на историята*. Мечът в ръцете му трепна и повтори в съзнанието му —

Аз съм Краят на историята, мечът, който кове мечове, мечът, който побеждава мечове, като ги превръща в себе си.

Докато младият воин стискаше очи от адската болка, другият замахна с *Краят на историята* и отдели главата от тялото. То остана да стърчи гротескно, без да се поклаща, а след това рязко нанесе удар, сякаш липсата на глава не му пречи да е напълно точен. Новият меч *Краят на историята*, бивш *Меч на Безликия Глор*, сложи край на другия воин и за един дълъг миг двата торса постояха обезглавени един срещу друг, след което се строполиха в мъртвия прахоляк. Мечовете звъннаха нереално жизнено и се кротнаха до тях.

Тишината се възцари отново навред.

Вятърът съвсем леко разнесе новото послание за смърт и го напласти фино върху всички безбройни смърти, изпълнили Мъртвото море. Сега измежду всички мечове имаше още един меч *Краят на историята*. Всеки път, когато смъртен достигаше до тези земи, се случваше едно и също, защото ненапразно легендата от свитъците винаги е завършвала така:

„... и дошъл Краят на историята...“.

Но това отдавна знаеше само вятърът, а кой се вслушва в неговото послание...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.